

Jaar 2018 | Uitgave 21

**Datum: 2 september
2018**

Nieuwsbrief

Leergang Pensioenrecht

In deze aflevering:

- *Recente
rechtspraak*

Expertisecentrum Pensioenrecht

Samengesteld door Prof. dr. Erik Lutjens

Prof. dr. Erik Lutjens

Hoogleraar Pensioenrecht

Faculteit der Rechtsgeleerdheid *Vrije Universiteit Amsterdam*

Expertisecentrum Pensioenrecht

De Boelelaan 1077 – Initium 1081 HV Amsterdam

T (020) 59 86268 | M 06 52 418408 |

E e.lutjens@vu.nl |

DLA Piper Nederland N.V.

Amstelveenseweg 638

1081 JJ Amsterdam

P.O. Box 75258

1070 AG Amsterdam –

M 06 52 418408

E erik.lutjens@dlapiper.com

Inhoud

Rechtspraak

Pensioenwet

- 21.2. Wijziging pensioenregeling. Art. 19 Pensioenwet en gewezen werknemers. Betekenis portefeuilleoverdracht
- 21.2. Opheffen gesepareerd depot na einde uitvoeringsovereenkomst? Uitvoerder moet zich vergewissen dat werknemers instemming met gewijzigde pensioenovereenkomst
- 21.3. Afstandsverklaring

Pensioenwet - procesrecht

- 21.4. Kantonrechter bevoegd. Vordering gebaseerd op onrechtmatige daad wegens onjuiste toekenning nabestaandenpensioen vloeit voort uit pensioenreglement.
- 21.5. Kantonrechter bevoegd. Gestelde onjuiste pensioenverevening is een vordering uit hoofde van het pensioenreglement.

Verplicht bedrijfstakpensioenfonds

- 21.6. Werkgever is een voldoende zelfstandig optredende organisatorische eenheid.
- 21.7. Bestuurdersaansprakelijkheid. Wanneer is een vordering opeisbaar en vangt de verjaringstermijn aan; objectief of bij opleggen premiefactuur

Overig

- 21.8. VPL-premie behoort in dit geval niet tot bezoldiging voor Wet Normering Topinkomen
- 21.9. Werkgeversdeel pensioenpremie behoort niet tot vakantieloon (vergoeding over niet genoten vakantie)
- 21.10. Pensioen hoger dan gecommuniceerd. Geen schade.
- 21.11. Overgang onderneming. Geen overnemen pensioenverplichtingen want uitzondering wegens verplicht gaan deelnemen in bedrijfstakpensioenfonds

Gelijke behandeling

- 21.12. Pensioenopbouw voor werklozen tot 62 jaar (en niet na die leeftijd) is geen (verboden) leeftijdonderscheid

Fiscaal

- 21.13. Afzien indexatie door DGA is belast, maar niet in het betreffende jaar
- 21.14. Conserverende aanslag
- 21.15. Afschaffen art. 38 Wet LB niet in strijd met eigendomsrecht

Rechtspraak

[selectie van recent gepubliceerde rechtspraak – zie meer uitgebreid met aantekeningen *PensioenJurisprudentie*]

Pensioenwet

21.1. Wijziging pensioenregeling. Art. 19 Pensioenwet geldt ook voor gepensioneerden. Toestemming van DNB met portefeuilleoverdracht vervangt niet de vereisten van art. 19 Pensioenwet. Indexatie is voorwaardelijk. Art. 95 Pensioenwet geldt niet voor informatie voor 1 januari 2009.

Na portefeuilleoverdracht past nieuwe verzekeraar een andere indexering toe dan de oude verzekeraar. De werknemer vordert de oude indexering. Er zijn drie relevante verweren: 1) art. 19 Pensioenwet geldt niet omdat de arbeidsovereenkomst van de werknemer al is geëindigd, 2) door instemming van DNB met de portefeuilleoverdracht is er een wettelijke grond voor wijziging, 3) de vordering is in strijd met het afkoopverbod. Het Hof verwerpt deze verweren:

1)

Het hof volgt VvAA niet in haar betoog dat artikel 19 PW, dat is ingevoerd op 1 januari 2007, niet van toepassing is op de pensioenovereenkomst met [appellant], omdat zijn rechtsverhouding met VvAA, als gevolg van de beëindiging van zijn dienstverband met OLMA in 1994 en zijn pensionering met ingang van 1 januari 2014, zou zijn “uitgewerkt”. Naar het oordeel van het hof is de in artikel 19 PW neergelegde mogelijkheid tot eenzijdige wijziging van een pensioenovereenkomst evenzeer van toepassing op actieve werknemers, als op gepensioneerden en gewezen deelnemers met een premievrije pensioenaanspraak. De rechtsverhouding tussen [appellant] en OLMA is immers, met gewijzigde hoedanigheid van partijen, voortgezet in de pensioenovereenkomst. Bovendien strookt het niet met de beschermingsgedachte van artikel 19 PW om die bepaling uitsluitend van toepassing te achten op deelnemers die op het moment van de door de werkgever gewenste wijziging nog steeds werkzaam zijn bij de werkgever.

2)

Naar het oordeel van het hof kan tegen deze achtergrond de toets die DNB op grond van artikel 3:112 e.v. van de Wft dient toe te passen, er niet toe leiden dat individuele werknemers zich er jegens hun werkgever niet meer op kunnen beroepen dat hun pensioenaanspraak niet zonder hun instemming en zonder toetsing aan artikel 19 PW mocht worden gewijzigd. De door VvAA bepleite wijziging van de pensioenovereenkomst als gevolg van de instemming van DNB zou een onaanvaardbare doorkruising betekenen van de beschermingsgedachte die is opgenomen in artikel 19 PW.

3)

Ook dit verweer gaat niet op, omdat hetgeen [appellant] heeft gevorderd er vooral toe strekt dat zijn voorwaardelijke recht op indexatie zoals aan hem toegekend onder zijn pensioenovereenkomst blijft behouden en niet strekt tot een afkoop in de zin van de genoemde artikelen.

Hof Arnhem-Leeuwarden 17 juli 2018, ECLI:NL:GHARL:2018:6545

Art. 3:112 Wft, art. 19, 23 en 95 Pensioenwet

Portefeuilleoverdracht, wijzigingsbeding, afkoop, uitgewerkte rechtsverhouding

Opm. EL: dat er geen uitgewerkte rechtsverhouding is, volgt uit Hoge Raad 6 september 2013, PJ 2013/161 (ECN/Oomen). Dat bracht volgens die uitspraak mee dat het geëindigd zijn van de arbeidsovereenkomst niet verhindert dat de pensioenovereenkomst toch voor wijziging vatbaar is. In dit arrest oordeelt het Hof dat deze redenering meebrengt dat ook art. 19 Pensioenwet is blijven gelden (hoewel dat artikel alleen over de werknemer spreekt). Zie in deze zin ook Asser/Lutjens nr. 507 waarbij een andere invulling “niet in overeenstemming met de met de Pensioenwet beoogde bescherming” is genoemd.

Dat instemming met portefeuilleoverdracht niet betekent dat de gewone regels over wijziging van de pensioenovereenkomst niet meer gelden, lijkt mij vanzelfsprekend. Dit zou ook gelden bij een instemming van DNB met waardeoverdracht (art. 83 of 84 Pensioenwet, bij art. 83 is wel een wijziging mogelijk maar dan met instemming (geen bezwaar) van de rechthebbende).

21.2. Gesepareerd depot. Moet verzekeraar meewerken aan opheffing daarvan na beëindiging van de uitvoeringsovereenkomst? Wijziging pensioenregeling? Controleplicht uitvoerder dat uitvoering en pensioenovereenkomst met elkaar in overeenstemming zijn? Instemming ondernemingsraad?

De uitvoeringsovereenkomst voorziet in een gesepareerd depot voor financiering van toeslagen. Na einde uitvoeringsovereenkomst wil de werkgever dat depot opheffen wegens de voor instandhouding verschuldigde kosten. Volgens de uitvoeringsovereenkomst blijft het depot in stand. De verzekeraar is toch tot opheffing bereid op voorwaarde dat de werkgever de schuld in rekening courant voldoet en wijst daarbij op de gevolgen voor de pensioenovereenkomst: *‘Wel zal hun pensioentoezegging op het gebied van toeslagen op deze premievrije rechten worden aangetast gezien het beëindigen van het depot en daarvoor dient ACCON/AVM aan a.s.r. aan te tonen dat deze deelnemers daarover zijn ingelicht en met hen een akkoord hierover bereikt is.’* Aangezien de werkgever de schuld niet betaalt, dagvaardt de verzekeraar de werkgever daartoe. Na veroordeling van de werkgever spreken pp opnieuw over opheffing van het depot en stelt de verzekeraar onder meer: *‘Indien Accon hiertoe besluit dan vernemen wij dat uiteraard graag en kunnen hier nadere afspraken over worden gemaakt. Verder dient de toeslagregeling te worden gewijzigd. Hiervoor dient Accon de instemming van de ondernemingsraad te verkrijgen, alsmede de Vereniging van pensioengerechtigden (indien aanwezig) vooraf om advies te vragen. Vervolgens dient de toeslagregeling voor de (gewezen) deelnemers, gewezen partners en pensioengerechtigden te worden gewijzigd. Wij vragen Accon het instemmingsbesluit van de ondernemingsraad te overleggen alsmede de communicatie met de (gewezen) deelnemers, gewezen partners en pensioengerechtigden. Vanwege de hieraan verbonden risico’s stelt a.s.r. (-) het zorgvuldig doorlopen van dit traject als voorwaarde voor het meewerken aan het opheffen van het gesepareerd beleggingsdepot. Na akkoord zullen wij een en ander vastleggen in een overeenkomst’.* Pp bereiken geen overeenstemming en de werkgever vordert dat de verzekeraar zal meewerken aan opheffen van het depot. De rechtbank oordeelt dat er geen valide gronden zijn waarom de werkgever van de verzekeraar zou kunnen eisen dat deze afwijkt van de overeenkomst: *‘De kantonrechter stelt voorop dat de wet beperkte mogelijkheden geeft om te ontkomen aan de consequenties van het uitgangspunt dat het gegeven woord - hier: de regeling van artikel 7 lid 2, onderdeel b van de uitvoeringsovereenkomst - bindt*

(‘pacta servanda sunt’) of om een leemte in hetgeen partijen zijn overeengekomen aan te vullen. Hierboven (onder 4.5.) is al overwogen dat van strijd met artikel 25 Pensioenwet geen sprake is. Voor zover Accon zich zou hebben willen beroepen op het bepaalde in artikel 6:258 BW, slaagt dat beroep niet. Accon heeft indertijd gekozen voor de vorm van het gesepareerd beleggingsdepot en zij heeft van de voordelen van die vorm geprofiteerd in wat Accon bij haar e-mail van 3 juni 2014 ‘*de vette beursjaren*’ heeft genoemd. Zij heeft daarom ook de nadelen van die vorm te dragen als het tij, zoals in de afgelopen jaren, keert. Van onvoorziene omstandigheden die van dien aard zijn dat ASR naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de in de uitvoeringsovereenkomst getroffen regeling niet mag verwachten, is geen sprake.’

Hieruit volgt volgens de rechtbank ‘dat ASR van Accon voor haar medewerking aan de opheffing van het beleggingsdepot een beëindigingsvergoeding van substantiële omvang mocht verlangen.’

Wat betreft de voorwaarde van overleggen van communicatie met deelnemers etc oordeelt de rechtbank dat dit hoort bij de uitvoeringstaak van de verzekeraar:

‘Omdat ASR er ingevolge artikel 35 Pensioenwet als pensioenuitvoerder voor heeft te waken dat de pensioenovereenkomsten en het pensioenreglement (blijven) overeenstemmen met de uitvoering van de pensioenregeling, rustte op haar de verplichting om zich ervan te vergewissen dat de (gewezen) deelnemers met een wijziging van artikel 16 van het pensioenreglement instemden.’

Rechtbank Midden Nederland 1 augustus 2018, ECLI:NL:RBMNE:2018:4070

Pensioenwet

Art. 23 en 35 Pensioenwet

Uitvoeringsovereenkomst, toeslagendepot, gesepareerd depot

Opm. EL: dat een werkgever ook na einde van de uitvoeringsovereenkomst gebonden blijft aan de ‘nawerkende’ bepalingen daarvan (behoudens 6:248/3:13 BW, redelijkheid & billijkheid/misbruik) is niet zo verrassende uitkomst. Interessant en juist is wel de overweging aan het slot van de samenvatting hiervoor aangehaald dat een uitvoerder die het verzoek krijgt een wijziging van de pensioenovereenkomst uit te voeren gehouden is zich te vergewissen dat de deelnemers daarmee in stemmen. Dit volgt uit het overeenstemmings-vereiste in art. 35 jo 33 Pensioenwet.

21.3. Afstandsverklaring

Werknemer heeft een ‘Afstandsovereenkomst Pensioen’ heeft ondertekend. Daarmee heeft hij duidelijk en ondubbelzinnig verklaard afstand te doen van enige pensioenaanspraak.

Rechtbank Overijssel 17 juli 2018, ECLI:NL:RBOVE:2018:2881

Afstandsverklaring

Pensioenwet – procesrecht

21.4. Vordering jegens werkgever en pensioenfonds wegens vermeend ten onrecht aan de ex-echtgenote toegekend nabestaandenpensioen. Vordering op grondslag onrechtmatige daad, maar hoort toch tot bevoegdheid kantonrechter op grond van art. 216 Pensioenwet, omdat de toekenning van het nabestaandenpensioen voortvloeit uit het pensioenreglement.

Volgens de kantonrechter vallen ‘alle geschillen [...] die voortvloeien uit dergelijke pensioenregelingen’ onder art. 216 Pensioenwet

Rechtbank Oost Brabant 8 augustus 2018, ECLI:NL:RBOBR:2018:3995

Art. 216 Pensioenwet

Kantonrechter, bevoegdheid

21.5. Vordering in verband met stelling dat ten onrechte pensioenverevening is toegepast is een vordering uit hoofde van het pensioenreglement zodat de kantonrechter bevoegd is

Rechtbank Rotterdam 18 juli 2018, ECLI:NL:RBROT:2018:5887

Art. 216 Pensioenwet

Kantonrechter, bevoegdheid, pensioenverevening

Verplichtstelling bedrijfstakpensioenfonds

21.6. Werkgever betoogt dat zij geen zelfstandige onderneming is en daarom niet onder de verplichtstelling valt. De argumenten dat de onderneming niet zelfstandig zou zijn betreffen enkel interne zeggenschapsverhoudingen en niet het externe optreden

Volgens de kantonrechter valt de onderneming onder het begrip van een voldoende zelfstandig optredende organisatorische eenheid zoals dat naar objectieve maatstaven uitgelegd kan worden. Een andere uitleg zou betekenen dat [eiseres] door middel van interne afspraken met haar moederonderneming [naam 1] onder deelname aan [gedaagde] uit zou kunnen komen, hetgeen een onaannemelijk rechtsgevolg is.

Rechtbank Zeeland-West Brabant 11 juli 2018, ECLI:NL:RBZWB:2018:5058

Art. 2 lid 1 Wet Bpf 2000

Onderneming

21.7. Aanvang verjaring premievordering: ontstaan schuld of verzenden factuur. Beroep op betalingsonmacht

Over de melding betalingsonmacht overweegt de rechtbank:

Een mededeling van de betalingsplichtige of van een bestuurder waaruit impliciet zou kunnen worden afgeleid dat mogelijk sprake is van betalingsonmacht, maar welke

ook zou kunnen worden begrepen als het louter informeren van het Pensioenfonds over een (tijdelijk) liquiditeitsprobleem (met verzoek om een betalingsregeling), kan dus niet worden aangemerkt als een rechtsgeldige melding van betalingsonmacht in de zin van artikel 23 lid 2 Wet Bpf. Evenmin kan een correcte melding achterwege blijven als er reeds een betalingsregeling is afgesproken en "het lichaam" die regeling niet, of niet correct nakomt. Ook dan blijft van belang dat (alsnog) een correcte melding van betalingsonmacht wordt gedaan.

Over verjaring oordeelt de rechtbank anders dan Arnhem-Leeuwarden 09-05-2017, ECLI:NL:GHARL:2017:3886 dan een premiefactuur niet de aanvang van de verjaring markeert:

De rechtbank acht derhalve onjuist de visie van het Pensioenfonds dat zij het steeds in haar macht heeft om te bepalen wanneer een verjaringstermijn ex artikel 3:308 BW jegens een schuldenaar aanvangt, namelijk pas op het moment dat zij een premienota aan die schuldenaar verzendt, dan wel een premieschuld van die schuldenaar vordert, waardoor de vordering voor het eerst opeisbaar zou worden. De dag waarop de vordering opeisbaar is geworden in de zin van artikel 3:308 BW dient objectief te kunnen worden bepaald en niet afhankelijk te zijn van het moment waarop de gerechtigde besluit de vordering op te eisen, zelfs al zou uit een uitvoeringsreglement anders lijken voort te vloeien. Uiteraard zou zich een situatie kunnen voordoen dat een schuldenaar opzettelijk het bestaan van de schuld of de opeisbaarheid daarvan verborgen houdt, maar dan zou er een grond voor verlenging van de verjaring kunnen bestaan (artikel 3:321 lid aanhef en sub f BW). Een dergelijke situatie is hier niet aan de orde.

Rechtbank Rotterdam 27 juni 2018, ECLI:NL:RBROT:2018:6205

Art. 23 Wet Bpf 2000, 3:308 BW

Opm. EL: In het arrest van 9 mei 2017, PJ 2017/130 had het hof Arnhem-Leeuwarden geoordeeld dat opeisbaarheid eerst aanwezig is met het verstrijken van de betalingstermijn volgens de opgestelde factuur. Dat lijkt mij nog de juiste benadering. Zie ook E. Lutjens, Tijdschrift voor Pensioenvraagstukken 2018/17.

Pensioen overig

21.8. Behoort de VPL premie tot de bezoldiging voor toepassing van de Wet Normering Topinkomens?

Volgens de Uitvoeringsregeling WNT behoort het werkgeversdeel bijdrage pensioenregeling tot de bezoldiging. Volgens de toelichting behoort de VPL premie daartoe. Echter in de mvt bij de WNT is opgenomen “*overgangspremie VPL (in verband met het overgangsrecht van de FPU)*.” Uit deze verwijzing naar het overgangsrecht FPU concludeert de rechtbank: ‘De verwijzing naar het overgangsrecht van de FPU duidt erop dat bij de vaststelling van de hoogte van de bezoldiging alleen rekening gehouden moet worden met de overgangspremie VPL bij die werknemers die vallen onder het overgangsrecht van de FPU. In het geval van topfunctionarissen die niet onder de overgangsregeling vallen, dient de overgangspremie VPL derhalve dus niet bij de berekening van de bezoldiging te worden meegenomen.’ De rechtbank overweegt vervolgens dat een soortgelijke opmerking als voor overgangsrecht FPU is gemaakt, geldt voor werknemers in het bedrijfsleven. De betrokken functionaris valt niet onder het overgangsrecht dus op die

grond oordeelt de rechtbank dat voor hem de VPL premie niet tot de bezoldiging hoort.

Rechtbank Midden Nederland 13 augustus 2018, ECLI:NL:RBMNE:2018:3869

Art. 2 Wet Normering Topinkomens, art. 2.1.q Uitvoeringsregeling WNT

Topinkomens, VPL

21.9. Werkgeversdeel pensioenpremie niet in aanmerking te nemen bij berekening vergoeding niet genoten vakantie na ontslag

Want hoogte pensioen niet bepalend door betaling van pensioenpremie en pensioen was volledig gefinancierd bij einde arbeidsovereenkomst. Ook tijdens dienstverband had werknemer geen recht op betaling pensioenpremie aan hem. Het gestelde nadeel in pensioen komt dor ontslag, niet door niet opgenomen vakantie.

Hof Amsterdam 7 augustus 2018, ECLI:NL:GHARL:2018:7137

Vakantieloon

7:641 BW

21.10. Schade doordat verzoeker een hoger pensioen krijgt dan hem aanvankelijk is medegedeeld?

Verzoeker stelt dat hij in verwachting van het lagere pensioen zijn huis heeft verkocht. De rechtbank oordeelt dat de melding van het pensioen enkel een indicatie was en het een eigen keuze was zijn huis te verkopen.

Rechtbank Gelderland 26 juli 2018, ECLI:NL:RBGEL:2018:3315

Informatie, schade

3:35 BW en 6:162 BW

21.11. Overgang onderneming. Vervallen nabestaandenpensioen. Geen recht op compensatie want is gevolg van wettelijke regeling

Immers door de overgang van de activiteiten naar de gemeente is er sprake van het verplicht gaan deelnemen in het ABP zodat de pensioenuitzondering van art. 7:664 lid 1 onder b van toepassing is.

Centrale Raad van Beroep 26 juli 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:2381

Overgang onderneming

Art. 7:664 lid 1 onder b BW

Gelijke behandeling

21.12. Voor deelnemers met een werkloosheidsuitkering wordt pensioenopbouw voortgezet tot de leeftijd van 62 jaar. Geen leeftijdsdiscriminatie

Het College voor de Rechten van de Mens (verder ook te noemen: het College) heeft in de beslissing van 25 maart 2016, 2016-25, geoordeeld dat ABP met toepassing van de leeftijdsgrens van 62 jaar voor degenen met een ontsluitkering verboden onderscheid op grond van leeftijd heeft gemaakt. Het Hof komt tot een ander oordeel:

Concluderend is het Hof van oordeel dat in het onderhavige geval slechts sprake is van één groep van na 1949 geboren onvrijwillig werkloze werknemers, die recht heeft op een ontslag- of werkloosheidsuitkering, met voortgezette pensioenopbouw zo lang zij recht hebben op een ontslag- of werkloosheidsuitkering of korter als zij eerder 62 worden. Die eindleeftijd levert geen direct leeftijds onderscheid op omdat alle gewezen werknemers van deze groep op het moment dat zij 62 worden (of eerder als hun recht op uitkering eerder eindigt) geen recht meer hebben op voortgezette pensioenopbouw en op die datum gebruik kunnen maken van vervroegde ingang van hun opgebouwde basispensioen en FPU-basisrechten.

Ook oordeelt het hof dat het onderscheid gerechtvaardigd is: anders dan het College - van oordeel dat het stellen van de leeftijdsgrens objectief gerechtvaardigd is, omdat sprake is van een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn. Daarmee is voldaan aan het vereiste in artikel 7 lid 1, onder c, WGBLA.

Hof Amsterdam 26 juni 2018, ECLI:NL:GHAMS:2018:2123

Art. 3 en 7 WGBL

[Opm. EL¹](#): hoewel de leeftijdsgrens van 62 een leeftijdscriterium is, er geen volgens het Hof geen leeftijdonderscheid en zo dat anders is, acht het hof het onderscheid gerechtvaardigd. Het CRM had eerder in een vergelijkbaar geval wel tot strijd met de WGBL geconcludeerd.

Fiscaal

21.13. Dga pensioen zal volgens pensioenbrief zoveel mogelijk worden aangepast aan loonontwikkeling. Is het afzien van indexatie belast?

Het Hof oordeelt er sprake is voorwaardelijke indexatie en dat: ‘Dit voorwaardelijk recht dient te worden aangemerkt als een aanspraak ingevolge een pensioenregeling in de zin van artikel 11, eerste lid, onderdeel c, van de Wet LB 1964.’ De inspecteur legt naheffingsaanslag over 2011 omdat toen afgezien zou zijn van indexatie. Het hof oordeelt dat hier pas in 2012 sprake van was

Gerechtshof Den Haag 1 augustus 2018, ECLI:NL:GHDHA:2018:1971

Art. 11 lid 1 onder c en 19b Wet LB

Pensioenaanspraak, afzien, indexatie

¹ Ivm transparantie: ook advocaat van ABP in dit geding.

21.14. Conserverende aanslag mbt lijfrente en pensioen bij emigratie naar Filipijnen

Het bij conserverende aanslag in de heffing betrekken van lijfrenteclaims naar de waarde daarvan in het economische verkeer is niet in strijd met de goede verdragstrouw, nu in het Verdrag Nederland-Filipijnen geen (rest)bepalingen zijn opgenomen met betrekking tot de afkoop van lijfrente.

Rechtbank Zeeland-West Brabant 8 mei 2018, ECLI:NL:RBZWB:2018:2796

21.15. Afschaffing art. 38 Wet LB niet strijdig met eigendomsrecht

Belanghebbende herhaalt in hoger beroep dat de afschaffing van artikel 38 van de Wet op de loonbelasting 1964 (hierna: Wet LB) - door de werking van voornoemd artikel was de saldomethode van artikel 25, lid 1, onderdeel g, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 niet van toepassing op aanspraken die zijn ontstaan voor 1 januari 1995 - leidt tot een schending van, het hierna genoemde, artikel 1 van het EP.

Naar het oordeel van de rechtbank kan gelet op de in 4.4 weergegeven wetsgeschiedenis niet worden geoordeeld dat de keuze van de wetgever voor afschaffing van artikel 38 van de Wet LB elke redelijke grond ontbeert. Belanghebbende heeft voorts niet gesteld dat sprake is van een individuele buitensporige last, zodat de rechtbank tot de slotsom komt dat artikel 1 van het EP niet is geschonden.'

4.4.

Het Hof is van oordeel dat de Rechtbank op goede gronden terecht heeft beslist dat geen sprake is van schending van artikel 1 van het EP en maakt deze gronden tot de zijne.

Hof Den Bosch 3 mei 2018, ECLI:NL:GHSHE:2018:1970

0000000000000000